

**MOST POPULAR
SONGS and RADIO HITS**

HJALMAR PETERSON

"Olle i Skratthult"

MÅNSTRÅLAR KLARA
(Olle i Skratthult Orkestra "Theme Song")

Månstrålar klara glimma,
Vinden den sakta dör,
Och i den sena timma
Jag mandolinen rör.
Bakom balkongens galler,
En skugga jag skymta ser,
Och i gondolen faller
En ros till sångar'n ner.
Ljuft är att drömma,
Sorgerna glömma,
Tonerna strömma
Till henne opp!
Tindrande stjärna,
Himmelska tärna
Skydda och värna
Kärlekens hopp!

FULDMAANEN SMILER

Fuldmaanen stille smiler
Ned till den unge vaar,
Og medens alle hviler
Jeg mandolinen slaar.
Her fra gondolen min længsel
skal prise din dejlighed
Se fra Balkonens fængsel
En rose daler ned.
Tonerne strømme
Længselsfuldt ømme
Kært skal du drømme
Om livets daab.
Tindrende stjerne
Himmelske fjerne
Du ska os værne
Vor Kærligheds haab!

BRIGHT LITTLE MOON-RAYS

Bright little moon-rays glimmer,
Zephyrs gone to rest;
Nimbly my finger skimmer,
Mandolin strings in quest.

Chorus:

While I am dreaming, joyfully scheming
Melodies streaming up to her there.
Glimmering starmaid,
Heavenly handmaid,
Guard thou forever, lovers with care.

On the balcony yonder,
Dimly a shadow I see.
Stop, o my heart to ponder,
Roses are strewn for thee.

KAN DU GLEMME GAMLE NORGE

Kan du glemme gamle Norge
Aldrig jeg det glemme kan
Som med stolte klippe Borge
Er og blir mitt fødeland.

Kan du glemme dette landet
Som dig først tog i sin favn
Mon du finde vill et andet
Med saa stolt og herligt navn.

Kan du glemme Norges skove
Med sin furu, birk og gran?
Kan du glemme sjøen vove
Allt du da forglemme kan.

Kan du glemme disse trange
Fjørde som sig bugte ind.
Hvor som barn du mange gange
Vugged dig for fjørlig vind!

Svæver stundom ej din tanke
Dithen hvor din vugge stod?
Føler du ej hjertet banke
For det land som du forlod?

Lad da kun din tanke svæve
Det kan aldrig falde tungt.
Maa for normand.længe leve
Gamle Norge evig ungt.

HÄLSA DEM DÄRHEMMA

I den stora tysta natt,
Står jag här vid skeppets ratt,
Under himlens stjärnehår, man på post mig satt.
Efter lång och strävsam dag
Hör jag fjärran vingeslag,
Svalors flock, som återgår
Mot nord, mot ljus, mot vår.

Hälsa dem därhemma, hälsa far och mor,
Hälsa gröna hagen, hälsa lillebror.
Om jag hade vingar, flöge jag med dig!
Svala, flyg mot hemmet. Hälsa ifrån mig!

Lilla svala, fastän svag,
Dag och natt, och natt och dag,
Förer dig till målet fram snabba vingeslag.
Svala, tänk också på mig!
Gärna flöge jag med dig!
Hemma står väl ängen grön! —
O, svala, hör min bön.

Hälsa dem därhemma, hälsa far och mor,
Hälsa gröna hagen, hälsa lillebror.
Om jag hade vingar, flöge jag med dig!
Svala, flyg mot hemmet. Hälsa ifrån mig!

HJALMAR OCH HULDA

På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och kvad
Om forntida bragder en gång,
Och liljornas stjelkar och rosornas blad
Sig bugade djupt för hans sång:
Och fåglarne sutto så tysta på träder,
Och gyllene axen, på gungande säden,
De nickade bifall och vårvindens fläkt
Milt smekte hans panna, hans krigiska dräkt.

Och hela naturen, föryngrad och skön,
Och klädd i sin festliga skrud,
Med nyflätad blomkrans och vårmantel grön
Nu log som en långtande brud:
Och glädjens och ärans och kärlekens minne
De höllo sitt fjerrglas för ynglingens sinne
Och hoppet med vingar av guldsquivlad glans
Ljuvt erbjöd åt honom all sällhet som fanns.

Då nalkades Hulda; och drömmen försvann
För ynglingens tjusande syn,
Han såg endast henne, så rodnan, som brann
Likt purpur på snövxita hyn.
Han kysste en tår på dess strålände öga;
Han tänkte på världen och striderna föga;
Lycksalig han sjönk i den tillbeddas famn;
Han glömde bort ära och rykte och namn.

Du älskar mig, Hulda, och jorden mig bär
Som rosor på daggpärlors stig;
Du älskar mig, Hulda, och sällheten är
Ej mera en främling för mig:
Ty ledsnadens tomhet och saknadens smärta
De hitta ej vägen nu mer till mitt hjärta;
Ty är ej naturen, o flicka, med dig
Ett paradiset här uppå jorden för mig!

STJÄRNEBLÄNK

När solen sjunkit bakom bergets mörka kam
Och ovanför oss tusen stjärnor titta fram,
Då tystnar alla fåglars lät och du och jag vi följas åt
På insjöns vatten i vår lilla båt.

Refräng

När stjärnehären blänker en stilla sommarkväll,
Och silver strålar stänker från mörkblå himlapäll,
Då viskar jag de orden, de vackraste jag vet:
Du är mitt allt på jorden och min i evighet.

Det blir så tyst och stilla i ett enda tag,
Det enda ljud, som hörs, är årors mjuka slag.
I denna stilla harmoni så tysta sitta också vi
Och njuta sommarkvällen poesi.

SÄG DET I TONER

Jag för dig en liten sång vill sjunga som den första gång,
När som ödet oss förde tillsammans.
Jag ej vågade att då dig bedja, att din kärlek få,
Nu ditt svar läses i dina ögon blå.

Men säg det i toner och inte i ord,
En stämman kan lätt bli hård.
Din sång däremot är för mig här på jord
Ett klinkande kärleksackord.
När jag dig ber om att ständigt hos dig få bli,
Så ska du spåra en smekande melodi däruti,
Ty säg det i toner och inte i ord,
Vårt hjärta vill ha harmoni.

Vi är ung du och jag, och som en vacker sommardag
Ter sig livet ännu för oss båda.
Räck mig dina händer små och låt mig äntligen förstå,
Att du aldrig, nej aldrig från mig ska gå.

NÄR RINGAR VÄXLAS OM VÅREN

Det finns bara du och det finns bara jag
Allt annat som finns har jag glömt.
Du väcker min tanke var gryende dag,
Om dej mina drömmar jag drömt.

Refräng

När ringarna växlas om våren
Och mot vår framtids öden vi så hoppfulla drar,
Skall lyckan oss följa i spåren,
När du har frågat det som aldrig fordrar svar.
Då våra pulsar slå i takt till vårens ljuva melodi,
Då vill jag räcka dig min hand med tusen varma
löften i.

När ringarna växlam om våren,
Då kvittra fåglarna vår kärlekssymfoni.
När jorden är fylld utav ljusnande hopp
Och lyser i försommarskrud,
Och blomman ännu är en spröd liten knopp,
Då vet jag den bringar mig bud.

KÖP HJÄRTAN

Världen är full av brustna hjärtan,
Min herre, kör för min skull, det lindrar smärtan.
Mitt eget hjärta dock är ej här till salu,
Fast ni vill bjuda här dess vikt i gull.

Refräng

Men en liten amulett kan jag skänka dig.
Jag ännu ingen gett vad jag ger åt dig.
Vill du din kärlek förklara, ska du ej vara rådlös,
Här till mitt hjärta det går en ledning, fast den är
trådlös.

Mitt hjärtas telefon ingen nummer har,
Du ringer utifrån och får ej något svar.
Men jag kan viska till dig: om du vill ringa till mig,
Så är mitt namnrop: "Jag älskar dig!"
Kärleken flytt och hjärtat gråter,
Se här då, köp dig ett nytt och skratta åter.
Mitt eget hjärta dock ej sig locka låter,
Om också du för dess glöd ditt guld mig bjöd.

JA' HA' ALDRIG HAFT SÅ ROLIT I MITT SYNDIGA LIV

Ja vann en tusenlapp på lotteriet härom dagen,
Å då ska ni tro att undertecknad blev i tagen.
Ja bjöd på ett kalas över alla rallarlagen,
Vars make ingen sett minsan i hela Sveriges land.
Där fanns då, ja vill menat bå akvavit å renat,
Å mycke mera smått å gott te kvällens tidsfördriv.
Vi dansa, unga, gamla, så tännerna de skramla,
: Ja ha aldrig haft så rolit i mitt syndiga liv. :

På logen där vi dansa va dä klackarna i taket,
Men golvet dä va ruttet, så dä svikta under knaket.
Å förr'n vi visste ordet av, så ramla hela baket
I lagåln ner te kreatur å andra vilda djur.
Ja hamna mä e piga i båset hos e kviga,
Breve där låg svärmor som ett spruket positiv,
Å korna när de vakna de skrek så horna rakna,
: Ja ha aldrig haft så rolit i mitt syndiga liv. :

När nubben den va slut, å vi tagit sista hurret,
Så gick vi ner te sjön, för te starta motor snurret,
Men hur dä va så ramla gamla svärmor min i flurret
Å när ho inte ville dö så sjönk ho som en sten.
Vi sökte å vi leta, men hitta blott e fläta
Som ja ska sätta in i glas å ram, min liv å kniv.
Ja tänkte dä va jäcken, nu tar'na fälle necken.
: Ja ha aldrig haft så rolit i mitt syndiga liv. :

Sen gick vi in te stan för att svärmors minne sörja,
Men hade shampanjevin å lite annan smörja,
Å hur dä va så längre fram på kvällen,
Ja, då börja vi ett slagsmål som ni vet förstås uti all
enkelhet.

Sen mins ja inte förrän ja vakna bakom dörren,
I stadens enda enkelrum, med gallerperspektiv.
Ja låg å såg på tanter å flugor å elefanter.
: Ja ha aldrig haft så rolit i mitt syndiga liv. :

NIKOLINA

At vara kär, dä ä en ryslig pina,
Den som försökt dä säger inte nej.
Jag var så rysligt kär i Nikolina,
Å Nikolina lika kär i mej.

Om hennes hand ja' bad hos hennes pappa,
Men fick ett svar som ja' ej väntat på;
Ja' aldrig kommit ut för någon trappa
Så rysligt hastigt som ja' gjorde då.

Då gick ja' hem å skrev te Nikolina
Om hon vill' vara så rysligt snäll
Å möta mej när månen börjar skina
I ekebacken nästa lördagskväll.

Där mötte mej en mörk figur i kappa —
Å månen sken på himlen som en båk.
Den mötande var Nikolinas pappa,
Beväpnad med en rätt försvarlig påk.

Jag blev så rädd, ja' darrade i knäna,
Å tog te bena både rädd och skygg,
Men som ja' smög där fram emellan träna,
Lät gubben påken dansa på min rygg.

Då gick ja' hem å skrev till Nikolina:
Nu ä dä må mett hela liv ajö.
Om du ej bota kan min kärlekspina,
Går ja' å dränker mej i närmsta sjö.

Men Nikolina botade min sjuka —
Hon sade: Käre Olle, tänk dej för,
Den som sitt liv förkortar ä en kruka,
Du kan väl lugna dej tess gubben dör.

Å nu så vänta ja å Nikolina
Att gubben han ska kola vippen av,
Å till ett minne efter honom sättes
Den gamla påken uppå gubbens grav.

FÖR HENNES SKULL

Text: Gösta Stevens
Musik: Jules Sylvan

Kvinnan likt en docka vill man smeka,
Men om vi med hennes tror oss leka,
Livet dock oss lär
Att alltid kvinnorna det är,
Som leker med den man, som blivit kär:

Refräng:

Jag har varit svag
För hennes skull.
Glädje kände jag,
För hennes skull.
Lockat mig har varje kvinna.
Drömmar har jag drömt,
För hennes skull.
Sorger har jag glömt
För hennes skull,
Men mitt hjärta har hon ej kunnat vinna.
Vad har jag ej gjort
För hennes skull.
Som jag inte bort,
För hennes skull.
När skall det rätta jag finna?
Lyckan vill jag nå,
För hennes skull.
Sväva i det blå,
För hennes skull.
Henne som jag vet är skapat blott för mej.

Finns hon i min närhet nu kanhända,
Hon, som nu för mej skall bli den enda.
Jag skall älska dej,
Om du har pengar eller ej,
Det betyder ingenting för mej;

Refräng

Rosen dofta vill,
För hennes skull.
Stjärnorna är till,
För hennes skull,
Som i min famn jag vill taga.
Solen fått sin glans,
För hennes skull,
Månen sin nyans
För hennes skull.
Allt är bara för att henne behaga.
Allt vad jag begärt,
För hennes skull,
Blivit mej beskärt,
För hennes skull,
Som i den vackraste saga.
Lyckan har jag nått
För hennes skull.
Lever gör jag blott,
För hennes skull,
Som en givmild himmel skapat just för mej.

ISABELL

Text: Karl Ewert
Musik: Jules Sylvan

I ett varuhus nordisk, blond och ljus
Isabell har blivit sista skriket.
Varje manlig kund vid sitt abborgrund
Har hon skänkt en herdestund.
Hon s'en i våras gått mannekänk.
Min kärlek spåras i min refräng:

Refräng

Isabell, vill du bli min modell i kväll,
Isabell, så svara ja, är du snäll,
Åh, Isabell.
Isabell, i detta livets karusell,

Isabell, så är du min parallell,
Åh, Isabell.
Jag tittar ej åt andra kjolar,
Blott för dig jag gnolar:
Säj, Isabell, vill du bli min modell i kväll,
Isabell, så svara ja, är du snäll,
Åh, Isabell!

Lika stor succés gör du var du ä',
Både med och utan toaletter.
Den figur du fått, är en saga blott
Fylld av alla Venusmått.
Du ljuvlig ter dig för en skulptör.
Jag därför ber dig som konnässör:

Refräng

Isabell, vill du bli min modell i kväll, a.s.v.

Du mig fått diskret i ditt spindelnät,
Gjort av tunna spetsar, luftigt silke.
Men vad gör väl de', fångenskapet ä'
Mild som parfymbouquet.
Att man dig prisar, du ständigt hör.
När du dig visar, det sjungs i kör:

Refräng

Isabell, vill du bli min modell i kväll, o.s.v.

Vem kan stå emot, när din lilla fot
Trampar på vår manligt sköna nacke?
Vill du, Isabell, faller nog en kväll
Själva ängeln Gabriel.
Ja, Sankte Peter ska till och me',
Trots vanskligheter, en gång dig be:

Refräng

Isabell, vill du bli min modell i kväll, o.s.v.

LIVET I FINNSKOGARNE

Fnittrande och kvittrande bland granerna där stå
Jäntorna i gläntorna med helgdagsstassen på;
Handklaver och hambosteg och visor till gitarr,
Doften utav kåda och av barr.
Spel opp, spelman, med takt och melodi,
Tar du blott en vals, så ska vi alla hugga i!
Hör furornas susande musik
Ljuder uti skogarnas mystik!

Trio—

Ja, kom låt oss dansa på mossan våt,
Högt klingar nu dragspelets låt!
En vals uti finnmarkens vilda trakt
Har en förtrollande makt.

Hojande och stojande stå pojkar i flock,
Yxorna och byxorna de blänka liksom lock,
Gnisslingar och visslingar och fingerkrok och kniv—
Det är äkta finnskogsfröjd och liv.
En vals, spelman, du vet ju att i kväll
Blodet nog kan lugnas genom handklaverets gnäll!!
Se, jäntorna ställa sej i ring
Dansa kostar säkert ingenting.

Trio—

Bjud opp, alla pojkar i finnmarksbygd,
Kryp ej under grenarnas skygd!
Nej opp för att hoppa på blekröd ljung,
Lyft nu på foten och sjung!

Kikande och pikande stå käringar i klump
Rökande och sökande och spä i kaffesump,
Rynkiga och skrynkiga och bruna uti hyn,
Slankiga som våta paraplyn.
Stig fram, troll Stina, får du dej en sväng.
Pipan ta ur munnen och åt skogen henne släng.
Hej, finnkäring, varför står du still?
Benen kan du röra, om du vill.

Trio—

Klämi allesamman med fart och fläng,
Sjung med i vår sista refräng!
Så här skall det dansas i vildmarks trakt,
Så skall det stampas i takt!

BARNDOMSHEMMET

Där som sädesfälten böja sig för vinden,
Och där mörkgrön granskog lyser bakom dem
Syns den röda lilla stugan invid grinden,
Som i forna tider var mitt barndoms hem.
Det var sol och sommar över gröna hagar,
När som artonåring jag därhemma var,
Och de minnen som stå kvar från dessa dagar
Ä' de bästa och de vackraste jag har.

Refräng

Ifrån landet uti väster tanken glider
Hem till kära gamla Sverige då och då,
Fast det nu har svunnit många långa tider
Barndomsheppet har jag aldrig glömt ändå.

Jag är gammal och nu lever jag på minnet
Av mitt hem och mina vackra drömmars land,
Vad som fordom bruka fångsla barnasinet
Står så tydligt för min inre syn ibland.
Uti hemmet fick jag allt vad jag begärde,
Jag förstod det kanske ej, forr'n jag blev stor,
Och föräldrarna mig livets goda lärde.
Nu de äro borta både far och mor.

Och min flicka se'n det fanns ej hennes like,
Hon var solen i mitt liv, när jag var ung,
Nu hon sover lugnt i dödens kalla rike,
Jag står ensag kvar och världen syns mig tung.
Och jag längtar hem och griper vandringsstaven,
Men mitt lyckoland är endast en chimär,
Nej, här ute skall jag bäddas ned i graven
Långt från hemmet och från dem jag hade kär.

DEN GULA PAVILJONGEN

Alla vackra sagor börja, som ni veta,
Vanligtvis "det var en gång",
Sagan, som jag nu skall tala om skall heta—
Blott "Den gula Paviljong".

De svarta "bovarna" som synas till,
dä' Åkerlund och Daniel och Smith,
Oskulden, ack, det liten Selma är,
Och "bovarna" de sa' så här:

Refräng—

Vill ni gå med oss in i "Denna gula paviljongen",
Där guden Amor själv sedan länge sitter fången.

Vi slå, om blott ni vill, en killikillikill,
"En liten kärleksdrill". "Nåja kyss till!"

Liten Selma endast vackra sagor kände,
Trodde världen mest om gott,
Åkerlund och Smith och Daniel de rände
Runt i Selmas sagoslott.

Snart nog de våran Selma lil' förfört
Figurligt menat—se'n hon hade hört
På lockelserna här på livets älv,
Så börja hon att sjunga själv:

Ho' fick mycket stora skaror att sig följa
I "Den gula paviljong",
Men du gud, så dessa skaror numer sörja,
Att de lydde hennes sång.
Nå't så hemskt man uti paviljongen såg,
Det var rent av ett Dionyses tåg,
Man älska, svor och drack på samma gång
Och jämt så sjöng man samma sång:

Liten Selma hon blev lagd som uppå roster,
Arma lätt förförda barn,
Och en vacker dag så gick hon uti kloster
Att bli fri från världens skarn.
Men "paviljongen" ej hon blivit kvitt,
Tv Åkerlund och Daniel och Smith,
De stå var aftonstund där utanför
Och sjunga ständigt samma kör:

FRÅN FRISCO TILL CAP

eller

Alla jäntor ä' lika

Nog för att du haver fått både kyssar och smek,
Å gyllne ringar å andra presenter.
Å ja ha trott dina lögner å nattsvarta svek,
Å därför står ja nu här, som ett kräk.
Säj, ä' du nöjder du, på alla fröjder nu,
Var ä' väl löftet du gav mig bakom logen?
För först betog du mej, å se'n bedrog du mej,
Å så'na saker förglömmar man ej.

Du kunne nöjt dig med falskheten, otrogna vän,
Du kunne hållt dej till fagraste löften,
För då kanhända att ja förlåtit igen
Å du fått njuta av kärleken än.
Men de' har smärtat mej, att du har svärtat mej,
Ja, rent beljugit mej fuller på baken.
Så fort ja hörde de', mitt hjärta rörde de',
Så ja beslöt för din falskhet få fre.

Du ska'nte tro att jag går här och säljer mej blek,
Du ska'nte tro att jag sitter å tjurar.
Nej här, min själ, har du gossen, som falskhet och svek
Tar ackurat som de' vore en lek.
Ja tar å, viker ja — ner på tropikerna,
Ty där finns jäntor i drösvi, som vänta.
Vart enda niggerfjås, å alltid pigg, gunås,
Så fort hon vädrar en swedish matrås.

Å var du lugn att ja' nu beprövat mej har
I all sorts kärlek som finnes i världen;
Varenda jänta har prejat att få mej till far,
Men ja' har girat å alltid gått klar.
Di australiska ä' idealiska,
Å di japanska å franska å fagra.
Å di i Spanien, di ä' så dann i en,
Så att man shappar väl dit, strax igen.

Ä när man seglat från London till Frisko å Cap,
Ja rent av slitit en hund i atlanten,
Ä närapå legat slukad i hajarnes gap,
Så de har varit en ren galenskap. —
Då ä de' rart, min vän, få gå ilann igen
Ä träffa jäntan, som väntar på stranden;
Man ä' så till sej så, så att man vill ej gå
Tillbaka till stormande världshaven blå.

MOTORCYKELN

Dä hände häromda'n
Att ja' för in te sta'n
Och in på en järnbod gick min lugna ban'.
Ja' skulle köpa nå't
Men ja' kom inte på't
Och handlarn sa:
Ja' ska' väl gissa!
Han gissade uppå allt som fanns i bon,
Från spik å kätting å ner till hästeskon.
Men singeliduttan,
Ä ta' mej sjuttan,
Han gissa rätt så ja' ble' uttan.
Men så till sista han sa':
Nåt' ska' du väl ha,
Du kan väl inte komma tomhänt från vår sta'.
Och pengar har du tjänt
På kriget rent gement,
Så köp dej du en motorcykel.
Mä sidovagn de ä' fint ska' du si,
I sidovagnen du sätter käringa di
Och singeliduttan,
De' går som sjuttan,
En så'n kan knappast nå'n va uttan.
Va' kostar den? sa' ja'.
Ja' ska du ha en bra,
Så ä' de bäst att en på fyra tusen ta'!
Ja' har en extra fin,
En sidovagnsmaskin,

Du ser de' står "Komet" på sidan.
Du slår bensin i ett lite' hål så här
Och rycker te i manicken, se'n så bär
Det av som sjuttan,
Ä singeliduttan,
En så'n kan knappaset nå'n var uttan.
Jaha, köss te' sa' ja'
Och fyra tusen la'
Ja' uppå disken och se'n gav ja' mej ästa'.
De' gick som en raket,
Han hette ju "Komet"
Ä jösses va' de' rök om svansen.
Polisen ropte: nu kör du rakt för fort,
Du stänker ner både folk och hus me' lort,
För singeliduttan,
Ä ta mej sjuttan,
Ä nummer bak de' ä' du uttan.
Ja aldrig i min da'
Ja' äkt så fort å bra
Och uti diket ingen enda gång ja' va'.
Men min bensin tog slut,
Se'n sto' han absolut
Som en istadig märr på vägen.
Men då kom Kalson frå' sta'n mä' åkedon,
Ja' fik ett rep av en annan känd person,
Men singeliduttan,
Ä ta mej sjuttan,
En häst de' kan en knappt va' uttan.
Ja cykeln ä' nog fin,
Men köra mä' bensin
De' tycker inte ja' ä' bra och min Kristin
Ho' sa' till mej som så:
Sätt du skacklar på
Och sätt se'n märra för maskinen.
Nu sitter ho' i sin sidovagn så gla'
Ä ja sitter på sitsen breve'na.
Och singeliduttan,
Ä ta mej sjuttan,
Men märra kan vi ej va' uttan.

NÄR MORSAN FYLLER 50 ÅR

Oj, oj, oj, vad jag är glad, lördag skall det bli!
Ni kan inte gissa vad, men Ni får väl si.
Mången "böna" blir vår gäst, mången "ekens kis!"
Alla ska' till morsans fest — bums naturligtvis.
Sigtuna-gatan i förtitvä skall det hela av stapeln gå.

Refräng:

Så det skall bli skojigt om lördag,
När morsan fyller femtio år!
Ja, det skall bli skojigt om lördag,
När morsan fyller år.

Det är stökigt hemma nu, vädring jämt och drag.
Men det gäller, vet vi ju, morsans hedersdag.
Skurar gör dom, bakar ock — allting tycks gå bra;
Grytor puttrar under lock, ja, så ska' de' va.
Farsan bränner och morsan me', så det luktar —
va f—n gör de.

Refräng:

Så det skall bli — a. s. v.

Tio liter hemmabrygt ha vi nu fått ihop,
Och det blir om några da'r ännu ett par stop.
Härvatten och Lazarol ha vi dussintal,
Och vi få en finfin bål "Eau de Portugal".
Farsan dessutom har fått fatt fyra liter från doktor
Bratt.

Refräng:

Så det skall bli — o. s. v.

Skulle fyllan bli för nått ha vi dunder me',
Dunder rinner ner så lätt, när som man är sne.
Som vi vet så finns det "kek" — fylla ävenså.
Den får inte vara vek, som ej trillar å.
Mår du illa, så ge en vink, morsan sätter då fran en hink.

Refräng:

Så det skall bli — o. s. v.

TURALLERI

En sjöman han gungar på böljornas kam,
Turalleri, Turallera.
Kan flickorna tjusa var hälst han drar fram,
Turalleri, Hurra.
Och fast jag har älskat båd' stora och små,
På kroken jag aldrig har fastnat ändå.
Turalleri, Turallera, Turalleri, Hurra.

Den första jag hade, hon hette Lovis.
Turalleri, Turallera.
Hon började genast en sträng exercis.
Turalleri, Hurra.
Var mogen jag måste med fart stiga opp,
Och skyldra vid sängen med kaffe och dopp,
Turalleri, Turallera, Turalleri, Hurra.

Så fick jag en annan vid namn Josephin,
Turalleri, Turallera.
Hon dummare var än en svanslös kanin,
Turalleri, Hurra.
För blev jag av kärlekens eld romanesk,
Hon pratade bara om korv och om fläsk,
Turalleri, Turallera, Turalleri, Hurra.

Viola-Rebecka var circus-artist,
Turalleri, Turallera.
Men kärleken dödade henne till sist,
Turalleri, Hurra.
För när hon fick se mej från cirkusens tak,
Hon släppte sej ner med ett fruktansvärt brak.
Turalleri, Turallera, Turalleri, Hurra.

Martina var kraftig och lång och masiv,
Turalleri, Turallera.
Hon andades tungt som ett lokomotiv,
Turalleri, Hurra.
Och Klara var vit som en lilja i hyn,
Men innehållslös som den sista revyn.
Turalleri, Turallera, Turalleri, Hurra.

Den sista hon klängde sej fast med ett tjut,
Turalleri, Turallera.
Vid fartygets akter när båten lad' ut,
Turalleri, Hurra.
Men av efter midjan en haj henne skar,
Vad skulle jag se'n med den bit som fanns kvar?
Turalleri, Turallera, Turalleri, Hurra.

NÄR JAG KOMMER IGEN

Farväl lilla vännen, nu hissar jag på
Och sticker för fullt, på en långtur i det blå.
Hav tack för din tro, på en simpel sjöman,
Jag sänder en rad när jag kan.

Refräng

Men när jag ankrar igen, ja se, det vet ingen än,
Det kanske dröjer ett år, kanske två, kanske fler,
Men du kan sanna mitt ord, var än jag finns på vår jord,
I varje kvinna din avbild jag ser.

Nu tar jag en kryss till det gula Shanghaj,
Det blir nog att ligga en smula uppå svaj,
Kanhända Atlanten blir gropig och svår
Vid pumparna slita vi får.

Din bild, sköna jungfru, skall följa min stråt
Precis som galjonen och skeppet följas åt—
Och blomman du gav mig vid avskedets fäst
Jag bär, tills vi råkas här näst.

Om världshavens stormvägor skyhöga slå
Om vinden är mot i den kurs vi ämna gå,
Om skepparens pipa i drill sjunger ut—
Då gå vi att bärja var klut.

När röjeln och brammen står bukig och tull,
Då bär det mot hemmet mitt kära lilla gull.
Vi länsa för stormen som dånande går,
Det spelar i tackel och rår.

DANSEN PÅ LYCKOSKÄR

Dansen den går uppå Lyckoskär,
Hör klackarna mot hällen.
Gossen han svänger med flickan kär
I stilla sommarnatt.
Blommorna dofta i hagen där,
Och många andra ställen.
Och uti taltrasten kvällskonsert
Hörs många muntra skratt.

Refräng

Ljuvlig är sommarnatten,
Blånande vikens vatten.
Och mellan bergen å tallarna
Höres musiken å trallarna.
Flickan har blommor i håren,
Månen strör silver i snåren.
Aldrig förglömmar jag
Stunderna där uppå Lyckoskär.

Gossen tar flickan uti sin hand,
Å vandrar ner til stranden.
Lossar sin julle å styr från land,
Bland klippor och bland skär.
Drömmande ser han mot vågens rand
Som rullar in mot sanden.
Kysser sin flicka så ömt ibland.
Å viskar hjärtans kär.

Månen går opp bakom Konungssund
Å stänker guld på vägen.
Fåglarna kvittra i varje lund
Sin stilla morgonbön.
Gäddorna slå emot skär å grund,
Så lekfulla i hågen,
Men sista valsen i morgonstund,
Man hör från Lyckoskär.

JUNGFRUN PÅ JUNGFRUSUND

Som kanske Ni minnes har en gång förut
Jag trampat detta däck.
Men nu tror jag, jag har seglat slut
Min reslust har fått sig en knäck.
Nu lägger jag upp i en lugnare hamn
Och går till kojs i min älskades famn
Och jag kastar friheten överbord
Om hon bara håller ord.

Refräng

För ingen gav mig en sådan stund
Som Jungfrun på Jungfrusund.
Och ingen räckt mig en sådan mund
Som Jungfrun i Jungfrusund.
Jag hållit i mina armar
Så många ljuvliga barmar
Men ingen, ingen så ljuv och rund
Som Jungfruns på Jungfrusund.

När sist på logen därhemma var dans
Till dubla handklaver,
Så anar ni kanske var jag fanns
Kanhända så anar Ni mer.
Jag satt hos min jungfru med armen i krok,
Och viskade ord, som jag sett i en bok,
Och sen skildes vi framför hennes dörr
Harru hört den sagan förr:

Så långt jag kan minnas tillbaka
Så har för kvinns jag varit svag.
För har man en gång blitt skapt till karl
Så är det en självskriven lag
Att söka och finna sin käraste skatt
Det har jag gjort både villigt och glatt
Och har funnit famnen, där trohet bor.
Det vill säga, som jag tror.

JOHAN PÅ SNIPPENS FORD

Johan på Snippen ha köpt sej en Ford.
I hastighet så slår han nu märras record,
Dä skramler i kröker han ä just inte ny.
Han köpt en begagnad i Skillingary.
Han ä just inte vacker,
Men han duger för oss båda.
Han liknar inte bil, men desto mer en gammal låda.
Men va' gör dä. Dä ä ju samma sak,
Ty Johan har alltid sin särskilda smak.
Motorn den ä prima fast.
Benzin tänken läker, den ä inte stor, men tio liter räcker.
Ä Johan sitter så styv ve sin ratt,
Dä ska ni tro han är kar för sin hatt.
Hadeli ä Hadeli, ä Haderiderala,
Tjo va dä ska gå fastän vägarna ä smala.
Johan han sitter så styv ve sin ratt,
Dä ska ni tro han ä kar för sin hatt.

Ä när på söndas möran när klocka ä sju,
Ä tuppen ha gali sitt kukeliku,
Tar Johan fram bilen ur sitt foderal,
Ä säger te familjen i lämpliga tal:
Opp ä hoppa nu står bilen färdig uppå gården,
Nu ska vi ut ä åka hela dä'n mä Forden.
Hör nu mor, stoppa in lite skinka ä salt,
Ty vi här rum ha i bilen för allt.
Vi ska in te stan nu ä se på karuseller,
Ä så köpa ungarna en strut mä karameller.
Hör nu, packa in er ordentligt,
Så att ja kan sitta här lugn ve min ratt.
Hadeli ä Hadeli, ä Haderiderala,
Tjo va dä ska gå fastän vägarna ä smala.
Packa nu in er ordentligt så att ja kan sitta lugn här.
Ja själv ve min ratt.

Dä åker familjen på vägarnas grund.
Dä går så dä visslar uti Askersund.
Ä mor skriker te ha du fått en peliknark,
Ja tror vet du Johan att den bilen ä för stark,

Hör du Johan ha du försökt att stanna ratten,
Eller också får du späda ut Bensin mä lite vatten,
Så att dä går sakta å säkert en stund,
Så ja mä barna kan känna mej lugn.
Hör nu tyst mä dej käring, en bil ska väl gå undan,
Kör en för sakta får en mä sej alla hundar.
Den som ha gjort bilen mä namne uppå,
Han vet väl bäst hur en Fordbil ska gå.
Hadeli å Hadeli, å Haderiderala,
Den som ha gjort bilen mä namne uppå,
Han vet nog bäst hur en Fordbil ska gå.

FRIARE-VALSEN

Kom Adelfina, kom Adelfina, följ mej i valsen.
Kom Adelfina, kom Adelfina, håll mej om halsen.
Kom Adelfina, kom Adelfina, speleman spelar,
Felar på si, fela fin fallera.
Adelfina, du vet, ja ä' gla' i dej,
Ä' du gla' i mej, så säj inte nej.
Trallalla, trallallallallallallej,
trallallallallalla, trallallallalla.

Hjärtonge lella, tänk, om en annan tro du vell svära.
Hjärtli'a kära, då mände vände hjartat mett tära
Bort frå' mi' lella hjarteros får ja' sejla på vägen
Sörjefull i hågen min, fallera.
Adelfina, du vet, ja' ä' gla' i dej, etc

Ja, vell dej giva, ja' vell dej giva gullring, som skiner.
Ja, vell dej giva, ja' vell dej giva psalmebok finer.
Ja' vell dej giva, ja' vell dej giva fästemögagåva,
Lova mej detta hjartas tro, fallera.
Adelfina, du vet, ja' ä' gla' i dej, etc.

I Tjärnö körka, där ska' dä' lysa för oss mi' Fina.
Då utå' gläjje, Fina, mi fina, grann ska' du skina
I kosterbåten, far din, han sejlar se'n ätter prästen
Bjur'n te' bröllopfästen, hej fallera.
Adelfina, du vet, ja' ä' gla' i dej, etc.

FÅR JA LÅNA NYCKELN, ANN-MARIE

Jag svärmat för Anna, som stanna och sen kom lilla Vera
med mera,
Och Inga fick ringa, men på Rosa ifrån Trosa blev jag le' och
Edit hon fick ledit me'.
Nu svärmar jag bara för min Ann-Maria och hoppas att hon
skall svara,
Att vi två en gång skall bli ett par i denna livets jämmerdal.
När ska hon ge mej svar uppå mitt tal.

Refräng

Får jag låna nyckeln, Ann-Marie
Till ditt hjärtas lilla lönn dörr.
Alla blickar, som jag dej har sänt,
Dom har bestämt, ställt dem på glänt.
För jag har alltid dyrkat dej.
Nu kan du dyrka upp för mej
Till lägenheten och hemligheten,
Som leder till ditt hjärterum.

Jag bråkar min hjärna hur bäst jag skall nå den ljuva, strå-
lande stjärna hon är,
Hon är mer ändå. Hon är som en komet i all sin glans, och
jag är kometens svans.
Jag vet var hon vistas för där vistas jag. Och nu ska hon
överlistas.
För smicker är kvinnan svag. Du är nå't av den mera tjusia.
Långt skönare är någon Lucia.

Det står som ett skimmer omkring hennes hår. Jag tror nog
at hon förnimmer
Hur häftigt mitt hjärta slår. En gryta utav kärlek det nu
ä', som hon håller kokande.
Men snart ska vi kuttra som duvorna gör. Vår kärleksgry-
ta ska puttra
Och puttra uti ett kör. Jag stiger ju ett trappsteg dä och
dä, men åtta trappor opp är långt att gå.

Förr hängde de skalper kring karestans nos. Och andra
klättra i alper
Och sökte sin älsklings ros. Nu imponerar man med Break-
away i det kan ingen bräcka mej.
Och Hello my Baby har filmen mej också lärt. I love you,
my Baby,
Jag ropar så ömt och kärt. När får jag nyckeln, som ska
hänga på nyckelringen, som du gav mig då?

UTI LJUSA SOMMARNATTEN

Hej nu ska vi hoppa, tjo nu ska vi dansa
Nu ska vi krössas så smått och tjangsa
Nu så ska vi sjunga med ljuveliger tunga
Visan om kärlek i sommarnatt.
Titta bort i kröken Ola gamla göken,
Se hur han hånglar med Stockholmsfröken.
Snart så kommer hösten, slut de ä med trösten,
Då får han krypa till oss igen.

Refräng

Uti ljusa sommarnatten ljuvligt är att vandra
Samman med varandra och ingen ska oss klandra,
Nu vi ska te skogen gå och månen mot oss ler
Men han är snäll, han tiger med allt vad han ser.

Spelemannen spelar töserna dom kelar
Janne och Kalle en liter delar
Strunta i förbuden tro den gode Guden
Som skapat allting te gott behag.
Hej, nu börjar balen, går så man blir galen,
Hej, vad det skakar i hela salen.
Tjo där ramla Lotta slog en vingelotta
Tur att hon hade så granna ben.

Ungdomstider korta snart dom äro borta
Därför ta för dig livets tårta.
Köss varenda flicka, köss så hon får hicka,
Snart är du gammal och grå min vän.
Men tills vi bli gamla minnena vi samla
Minnas te samman i sorg och gamman.
Våra barn ska vandra samman me' varandra
På samma stigar som vi ha gått.

DE' Ä' FEST HOS GUSTAVSONS

Hör man ett glam i Birka, fram emot elva cirka,
Ett par tre dragspel gnälla, massor af korkar smälla,
Skärvor av glas som falla, ungdom som högljutt tralla,
Salvor av skratt som skalla — säg, vad är det då?

Refräng:

Då är det fest hos Gustavsons, Birkagatan tjugutvå,
Då är det fest hos Gustavsons, Birkagatan tjugutvå,
Hör hur det brakar, hör hur det knakar,
Hela huset vakar, för Gustavsons skull.

Hör man i trapp och farstu, någonting a la Mars du,
Ljudet av heta kyssar, när man förbi dem kryssar,
Jumping så taket gungar, smäller från äss och kungar,
Blandat med rop av ungar, — säg vad är det då?

Refräng:

Då är det fest hos Gustavsons, a. s. v.

Grannen som bor inunder, hör blott ett brak och dunder,
Kronan i taket slänger, lamporna går ur gänger,
Vägglössen tappa tagen, tro det är ytt'sta dagen,—
Familjen själv står slagen, — säg, vad är det det då?

Då är det fest hos Gustavsons, o. s. v.

Refräng:

EMIGRANTVALSEN

Amerikabålen lägger ut, till fjärran land den går.
Det är uti en tung minut som emigranten står.
Hans tankar drar till svunna dar och dem han lämnat kvar.

Refräng

Farväl mitt fosterland. Farväl min barndomsstrand.
Vad än i världen möter mej jag aldrig glömmor dej.
Farväl min mor och far, det käraste jag har,
Farväl min egen lilla vän, när skall vi ses igen.

Framför en stuga röd han ser en flagga hissas opp.
Hans far och mor en hälsning ger till honom deras hopp.
Nu slits ett band, en liten hand den vinkar ifrån land:

Den sista strimman av den kust där han som barn har lekt
Försvinner nu därborta just, hans sinne stäms så vekt.
Hans skumma blick till rosen gick som han till avsked fick:

KOSTER-VALSEN

Kom i kostervals, slå din runda arm om min hals.
Ja' dej föra får, hiohej, va' då' veftar å' går.
Kostervalsen går, lek å smek i skrevor å snår.
Ja' är din, du ä' min! allrakärastan min!

Refräng:

Däjeliga mö på Kosterö, du, mi' lella rara fästemo.
Maja lella, hej, Maja lella, säj, säj, vill du gefta dej?

Kom, i kosterbåt, nu i natten följas vi åt,
Ut på hav vi gå, där som marelden blänker så blå.
Ja, dej smeka vell, där som dyningen lyser som ell'.
Ja, ä' din, du ä' min, allrakärastan min!

Kom uti min famn, i din famn ja' finner min hamn.
Maja, ja' ä' din, du ä' min, allrakäresten min.
Maja, ja' ä' du, kuttrasju, mun mot mun, kuttrasju.
Ja, ä' din, du ä' min, allrakärastan min!

Kom i brudstol, kom, innan året hunnit gå om.
Maja, ja' ä' din, lella du, som mi' bru' blir du min.
Maja, då blir ja', då blir ja' så sjungande gla'.
Ja, ä' din, du ä' min, allrakärastan min!

EN KÄRLEKSNATT I BARCELONA

Röd lyser aftonsolens strimma och över Spanien blir natt.
Upp mot balustraden tonar serenaden, som sjunger att
Nu stundar kärleksmötets timma, natten är fylld av melodin,
Och en kyss från din mund rusar som vin.

Refräng

En kärleksnatt i Barcelona jag sjunger dej min serenad
En kärleksnatt i Barcelona jag fånga rosornas kaskad.
Senorita ifrån Barcelona giv åt mej vad jag i sången bad!
En kärleksnatt i Barcelona, jag sjunger dej min serenad.

Se, hur orangens frukter glöda, lyss till ackordens harmoni.
Silvrad måne blänker, svarta ögon skänker drömd som poesi.
Kunde blott sången hos dej föda drömmen jag i min hjärta
bär.

Räck mej till souvenir rosen du bär.

FLICKAN VID BELLMANSRO

På Djurgårdsslätten, en sommarkväll,
Ja mötte honom, han va' så snäll.
Ty mitt på slätten, han knöt min sko,
Å vi fick sällskap till Bellmansro.

Där uti gräset vi slog oss ned
Allt intill roten utav ett träd.
På samma ställe där Bellman stod
När han sjöng visor på Bellmansro.

Han lade handen allt uti min,
I mina ögon han titta in.
Han lova kärlek, han lova tro,
Han lova kvällsmat på Bellmansro.

Se'n la han armen omkring mitt liv,
I fjärran hördes ett positiv.
Musiken satte i gång mitt blod
Så jag såg himmelen vid Bellmansro.

Se'n ville ja ha, den maten som
Han hade lovat när som han kom.
Han hade lovat mej Kabeljo,
Men ja fick senapsås, på Bellmansro.

Så gick han bort att beställa den
Å sade, "Vänta min dyra vän."
Ja väntat länge, så ska i tro,
Ja väntar ännu vid Bellmansro.

Än ären flyktat, de svunnit har
Å under tiden har han blivit kvar.
Men får ja fast på'en ja slår min klo
I både honom å Bellmansro.

DÅ RESER JAG MED KLARA TILL SAHARA

För det kvinnliga jag svärmat stundom jag mig dem har närmat

Men en kvinna kan så många många puts,
Därför knöt jag livets boja med en vanlig papegoja.
Klara heter gojan, född utav Struts.
Vi varandras tankar läsa och i morrn på bröllopsresa,
Så ska vi fara dit ner, där vi mötts.

Refräng

Då reser jag med Klara till Sahara, jarå,
Och hyr en lägenhet i en oas,
På söndan vi till pyramiden fara, jarå,
Och fira med en sfinx ett glatt kalas,
Och tryggare kan ingen vara
Än lilla jag och Klara i vårt paradiset.
Med rara Klara fara till Sahara, jarå,
Ja, det skall bli mitt lilla paradiset.

Jag på långt håll har en moster som en dotter av en prost är,
Hennes namn är Klara — Gud vad hon är rar'.
Mej besöka hon behagar, stannar alltid flera dagar
Tills i huset ej finns någonting kvar.
Ofta blir det rätt besvärligt och då drömmar jag så härligt
Jag moster på en resa med mig tar.

Moster är en stor naturvän fast ej särdeles stor djurvän,
Hon och papegojan kan ej alls dra jämt.
När hon kommer på förtäring ropar gojan: "Sabla käring",
Fast hon bara menar det som ett skämt.
Jag det hela har planerat listigt komponerat
Och allting är nu sålunda bestämt.

DEN LUSTIGE KOPPARSLAGARN

När jag invid mitt städ får stå
Och duktigt hamra på;
Och när till en "knaber" ej fattas fyrkar små.
Då är jag nöjder med min dag,
Då andas fritt mit bröst,
Då sjunger jag till hammarns slag
Med hög och ljudig röst:
La la la la la la la la la la etc.

Och tittar hjärteungen min
Igenom fönstret in,
Då blir jag i blinken så nyter i mitt sinn,
Ty hennes blick, som solen varm,
Rakt i mitt hjärta går,
Och sätter fart uti min arm
Så att den bättre slår.
La la la la la la la la la la etc.

Om sorgen mig för nära går,
Han släggan smaka får.
Jag smekar min flicka, och tar på tand en tår.
På kopparslagarn går min själ
Det ej den minsta nöd,
Ty han bekymren slår ihjäl
Och sjunger till sin död:
La la la la la la la la la la etc.

SKÅL, SKÅL, SKÅL

Uppå kalaset nu tömmer man glaset hos Andersson.
Och hedersgästen förstås uppå festen är Andersson.
Han sitter främst ibland gubbarna glad och säll som sej bör,
Och när dom sväljer ner nubbarna sjunger dom alla i kör:

Refräng

Skål, skål, skål, idag fyller Andersson femti år.
Skål, skål, skål, idag ska vi ha oss en riktig tår.
Helan och halvan och tersen går,
Kvinten den följer sen uti deras spår,
Skål, skål, skål, för idag fyller Andersson år.

Brutna servietter och smörgåsassietter stå dukade.
Viner och sill och sardiner de' ä' mat för sjuka de'.
Finns något bättre uppå vår jord än ett svenskt smörgåsbord?
Johansson, han fattar sin pokal och formar sitt hälsningstal:

Och ingen torkar, utav alla korkar så smäller de'.
O. P. och renat de' ä' vill jag mena't pu teller de'.
Svensson som vanligt är främst och först, när man ska släcka
törst.
När han har fått sej en riktigt stor han skrålar med sluddrig
tenor: